

У Анатолія Глущика ювілей

Візерунки мови



Два перших слова з трьох – з назви книги*, яку він напередодні не круглого, але вагомого (по собі знаю) ювілею склав та видав: «Варта, Трава...» Про третє – пізніше.

Це поетична збірка. Не перекладів, в яких Глушак маестро, а власних віршів. На наш багатолітній погляд, його ліричне та драматичне здобуття, як на мене, є рідкісним та, мабуть, і самотнім у сьогоденному професіональному соціумі чи страті. Тим важніше для нас читати те, що він вважає за необхідне в цей час.

Рецензію на збірку створила Галина Закіпна – вона, як казали мої вчителі, конгеніальна (рівна з) – віршам автора.

Ми її друкуємо з побажанням друзів, колезі від редколегії «Альманаху» та тих, хто, як я, або вчився з ним на філфаці або сусідував, або працював у газетах. Хто з ним був одразу згодний чи спочатку сперечався... Чиї вірші він перекладав, редагував та видавав, хто його читав та читає – в Україні та інших країнах.

* Анатолій Глушак. «Варта* Ватра* Трава». – Одеса, 2024.